

котка, и азъ не зная че трѣбва да изобилствуватъ такива артикули, или пъкъ когато играя нѣкоя богата мушиерка, която нѣма въ какво друго да се прояви освѣнъ въ своето бижу. Всѣкога когато съмъ гледала на сцената артистка, която безсмислено си обрѣменява тоалета съ разни фонди, дантели изкуствени цвѣтя, фалшиви пръстени, стѣклени перли по врата, разни перушини по коситѣ — напомняла ми е нѣкоя жалка комедиянтка отъ цирка. Тоя безуменъ погонъ на артисткитѣ на сцената, това безмислено труфене изражда всѣка здрава смисълъ на драматическото изкуство — и го гласла въ факшивъ пѣтъ.

Директора. Е, да, права сте... Но, знаете, това е още ненавършененъ идеализъмъ. Но по голѣмата частъ отъ публиката, която именно подържа театъра, не е още подготвена да схваща съвършенството въ изкуството. — тя именно това харесва и това я привлича... Искамъ да кажа външната форма.

Артистката. Къде оставатъ тогава задачитѣ на изкуството? Не мислите ли, че това може да докара театъра до вариететенъ шаблонъ! Кажете не била подготвена по-голѣмата частъ отъ публиката, да схваща съвършенството въ изкуството? Е, кой ще я подготви, тогва когато неговитѣ представители се принижаватъ до вкуса на некултурния зритель, вмѣсто да го издигнатъ до себе си? Изкуството служи на своето предназначение само тогава, когато изразителитѣ му го предаватъ независимо отъ каквито и да било съображения. Знаете, господинъ директоре — тъжно ми е когато гледамъ, че въ схващанията по тоя въпросъ между насъ, артиститѣ, съществува единъ сграшенъ дисонансъ между думитѣ и дѣлата. Ний всички сме научени прекрасно да говоримъ върху значението на нашето изкуство. Не пропускаме случай, да заявяваме громко, че правиме голѣми жертви за него — и тъй нататъкъ. Питамъ Ви, господинъ директоре, — *какво му даваме ние*